

Arrest

**nr. 53 307 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 29 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 21 september 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 31 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wordt hiervan per aangetekend schrijven d.d. 31 maart 2010 in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Tuzla, gelegen in de Federatie van Moslims en Kroaten (Bosnië-Herzegovina). U bent in het bezit van de Bosnische nationaliteit en u bent gehuwd met H.E. (O.V. ...). U was nooit politiek actief. Van 1992 tot 2000 woonde u in Duitsland. U keerde

hierna vrijwillig terug naar Bosnië. U wist toen niet waarheen in Bosnië en via een humanitaire organisatie kwam u uiteindelijk terecht op de plaats M. in het dorp P. (gemeente Zenica, Federatie). Daar kon u uw intrek nemen in een barak die u werd toegewezen. Op deze locatie verbleven tevens heel wat andere vluchtelingen van verschillende etnische afkomsten. U woonde daar tot uw vertrek naar België. U kende na uw terugkeer uit Duitsland geen problemen met de Bosnische autoriteiten. Om in uw levensonderhoud te voorzien, verkocht u kledij op de markt. Vermoedelijk rond het jaar 2004 of 2005 begonnen u en uw echtgenote in M. problemen te krijgen met enkele lokale jongeren. U omschrijft hen als nietsnutten en dronkaards die nooit werken. Het gaat hier om drie of vier personen, onder wie zowel Bosnische moslims als Roma. Zij wonen tevens in barakken in uw wijk. U kent enkel hun voornamen. Ze benijdden u omdat u geld verdiende op de markt. Dit was hun enige motief om jullie te viseren. Ze kwamen bijvoorbeeld bij u thuis langs wanneer u afwezig was en provoceeden dan uw echtgenote. Hierbij eisten ze ook geld van haar, wat uw echtgenote hen vervolgens ook gaf. Ze kwamen ook 's avonds langs wanneer jullie beiden thuis waren. Wanneer ze langskwamen, waren ze steeds dronken en maakten kabaal. Ze vroegen steeds om geld. Uw echtgenote kreeg hierdoor psychische problemen. In 2009 werd ze hiervoor zelfs enige tijd - u vermoedt acht dagen - gehospitaliseerd in de afdeling neuro-psychiatrie van het kantonaal hospitaal in Zenica. Jullie waren ook niet hun enige slachtoffers in de buurt. Andere personen werden tevens door hen geprovoceerd. Eén keer kwam het bij u thuis tot een gevecht tussen u en deze personen. U had die dag geen geld in huis en werd daarom door hen geslagen. Toen uw echtgenote tussenbeide kwam, werd zij door hen geduwd en viel. Hierbij werd haar milt geraakt. Deze diende een maand na de feiten operatief verwijderd te worden. Deze operatie vond plaats vermoedelijk in 2004 of 2005. Jullie problemen met deze personen bleven duren tot jullie vertrek naar België. Voor deze feiten durfde u nooit de hulp van de politie in te roepen. Uw belagers hadden er immers mee gedreigd u en uw familie desgevallend levend te zullen verbranden in uw barak. U vroeg ook nergens anders om hulp. U dacht er wel ooit aan uw lot in eigen handen te nemen en een revolver aan te kopen. U zag vervolgens van dit plan af. Verhuizen was ook geen mogelijkheid voor u. Bij familie elders in de regio kon u niet terecht. Zij hadden niet de middelen om u op te vangen. U besliste uiteindelijk het land te verlaten en reisde naar België. Op 21 september 2009 dienden jullie hier in België een asielaanvraag in. Sinds twee à drie jaar wonen uw beide kinderen bij uw schoonouders in Zenica. Zij verblijven daar nog steeds. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u uw Bosnische identiteitskaart uitgereikt op 16 september 2004 door de gemeente Zenica neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Het door u aangehaalde motief voor uw vertrek uit Bosnië vormden uw aanhoudende problemen met een groepje van drie à vier jongeren uit uw buurt. Deze provoceeden u en uw echtgenote en eisten op geregelde tijdstippen geld van jullie. U gaf te kennen dat geld het enige motief vormde voor hun handelen (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). Gepolst naar de etnische achtergrond van deze jongeren gaf u aan dat het om zowel Bosnische moslims als Roma, zoals uzelf, ging (CGVS, p. 5). Als dusdanig hebt u niet kunnen aantonen dat deze provocaties de privaatrechtelijke (inter-persoonlijke) en gemeenrechtelijke (stafrechtelijke) sfeer te buiten gaan en aldus onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie zouden ressorteren. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt bovendien dat u bij eventuele (hernieuwde) problemen in dit verband om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de Bosnische autoriteiten. Internationale bescherming kan immers pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. In dit verband dient er te worden opgemerkt dat u verklaarde na uw terugkeer uit Duitsland nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 3). U verklaarde tevens dat u zich in het verleden nooit tot de politie of enige andere autoriteit heeft gewend om uw problemen met deze personen kenbaar te maken. U deed dit niet omdat uw belagers er desgevallend mee hadden gedreigd u en uw gezinsleden te zullen vermoorden (CGVS, p. 6). Deze door u aangehaalde reden is echter niet afdoende ter verantwoording van uw nalaten. Het betreft hier immers jarenlange (sinds 2004-2005) provocaties en bedreigingen waarvan redelijkerwijze mag aangenomen worden dat u alle mogelijke stappen onderneemt om uw veiligheid te garanderen. Het indienen van een klacht houdt daarenboven ook een specifiek verzoek tot bescherming in. Tot slot kan hieraan toegevoegd worden dat u evenmin aannemelijk hebt gemaakt dat het voor u en voor uw gezin onmogelijk zou zijn om zich elders in de Federatie van Moslims en Kroaten te vestigen, om aldus problemen van provocatie en intimidatie in P. uit de weg te gaan. Uw problemen waren immers louter lokaal van aard en u haalde daarbuiten geen andere problemen aan (CGVS, p. 5-7).

De door u neergelegde identiteitskaart is niet van die aard bovenstaande appreciatie te doen wijzigen. Uw identiteit en herkomst uit Bosnië wordt immers niet door mij betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt geoordeeld dat de provocaties louter privaatrechtelijk en gemeenrechtelijk zouden zijn en niet gelinkt aan zijn ethnische afkomst terwijl hij duidelijk heeft gewezen op het feit dat hij door Bosnische moslims werd gepest omdat hij werkte en omdat hij Roma is. Dat hij zijn kinderen moest achterlaten bij de grootmoeder en is moeten vluchten. Verzoeker verklaart het feit dat hij geen klacht heeft ingediend bij de politie door zijn ethnische afkomst en als Roma op weinig begrip kan rekenen. Bovendien werd hij bedreigd indien hij een klacht zou indienen. Verzoeker heeft geen vertrouwen dat zijn problemen zouden worden aangepakt. Verzoeker wijst ook op het feit dat zijn echtgenote haar milt verloor tijdens een gevecht. Dit voorval en de bedreigingen hadden tot gevolg dat hij de doodsb bedreigingen "au sérieux" kon nemen. Het feit dat dit kon gebeuren in de barakken toegewezen door en onder toezicht van humanitaire organisaties verklaart dat er elders in het land geen mogelijkheid is om zich te vestigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag wordt verworpen omdat de aangehaalde problemen de privaatrechterlijke (interpersoonlijke) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) sfeer niet te buiten gaan waardoor de problemen niet onder de criteria van de vluchtelingenconventie vallen en deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien kan verzoeker niet aannemelijk maken dat hij niet op de bescherming van de Bosnische autoriteiten kon rekenen. Evenmin kon verzoeker aannemelijk maken dat hij zich niet elders in de Federatie van Moslims en Kroaten zou kunnen vestigen om alzo de problemen van provocatie en intimidatie in P. uit de weg te gaan.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift stelt dat hij gepest werd door Bosnische moslims omdat hij werkte en omdat hij Roma is, kan verzoeker niet worden gevolgd. Uit het gehoorverslag d.d. 10 februari 2010, p. 5 blijkt immers het volgende: "*wie zijn zij? Het is gemengd; er zijn zigeuners in die groep; moslims; ze spreken af te samen en drinken samen. – 3 à 4 personen in totaal dus bestaande uit zigeuners en moslims? Ja, en ze hebben mij en mijn vrouw non-stop geprovoceerd. –Waarom viseerden ze jullie? Dat weet ik niet; het zijn mensen die niet graag werken; ze kijken bij wie ze een beetje geld kunnen stelen.*" Bovendien verklaarde verzoeker: "*-U werd enkel door hen geviseerd om het geld? Ja, zo ja, dat weet ik; in elk geval vroegen ze steeds om geld. –Andere redenen die u kan bedenken waarom ze u viseerden? Ik weet het niet. Ik had hen niets kwaad gedaan.*" (gehoorverslag CGVS p.6) Uit de verklaringen van verzoeker blijkt aldus dat hij Bosnië heeft verlaten omdat hij geprovoceerd werd door jongeren, onder wie zowel Bosnische moslims als Roma en dat geld het enige motief was voor hun handelen. De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker alleen gepest werd door Bosnische moslims blijkt niet overeen te stemmen met zijn verklaringen afgelegd op het CGVS. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal aldus terecht dat de provocaties en intimidaties de privaatrechtelijke en gemeenrechtelijke sfeer niet overstijgen. Opgemerkt wordt dat van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Verzoeker verklaart het feit dat hij geen klacht heeft ingediend bij de politie op grond van het feit dat hij als Roma op weinig begrip kan rekenen en weinig vertrouwen heeft in het feit dat de politie iets zou ondernemen om hem te helpen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker dient alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat uit niets blijkt dat verzoeker bij eventuele (hernieuwde) problemen, geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de bescherming van de Bosnische autoriteiten. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten na zijn terugkeer uit Duitsland, noch met de administratie, noch met de politie (gehoor CGVS, p.3). Verzoeker verklaarde tevens dat hij nooit de politie heeft gecontacteerd (gehoor CGVS, p.6) en dat hij gedurende al die jaren nooit elders hulp zocht (gehoor CGVS, p. 7). De Commissaris-generaal oordeelt aldus terecht dat internationale bescherming pas kan worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij na de jarenlange (sinds 2004-2005) provocaties en bedreigingen stappen zou ondernemen om zijn veiligheid te garanderen.

Verzoeker verwijst naar de bedreigingen, het feit dat zijn echtgenote de milt heeft verloren tijdens een gevecht en de doodsbedreigingen; met name dat zijn barak in brand zou worden gestoken. Deze redenen verantwoordt echter niet waarom verzoeker geen bescherming heeft gezocht. De commissaris-generaal stelt terecht dat het indienen van een klacht precies een specifiek verzoek tot bescherming inhoudt. Bovendien motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt waarom het voor hem en voor zijn gezin onmogelijk zou zijn om zich elders in de Federatie van Moslims en Kroaten te vestigen en om aldus de problemen van provocatie en intimidatie in Perin uit de weg te gaan.

Verzoeker betoogt dat deze bedreigingen blijkbaar konden gebeuren in de barakken toegewezen door een humanitaire organisatie en tevens onder toezicht van de humanitaire organisatie. Verzoeker stelt dat *“men er zeker mag van zijn dat er elders in het land geen andere mogelijkheid was om zich elders te vestigen en dit argument dus van de hand kan worden gedaan”*. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde jarenlang te zijn geprovoceerd en geïntimideerd door een groep jongeren (3 à 4) die eveneens in de barakken woonden en dat het steeds dezelfde personen waren waarmee verzoeker problemen kende (verhoor, CGVS, p. 5-6). In de bestreden beslissing wordt aldus terecht vastgesteld dat de problemen louter lokaal van aard waren. Verzoeker haalt daarnaast geen andere problemen aan. Waar verzoeker betoogt dat hij zich niet elders in het land kon vestigen nu deze bedreigingen konden gebeuren ‘onder toezicht’ van een humanitaire organisatie, weerlegt verzoeker niet het motief dat de problemen lokaal van aard waren en deze problemen van provocatie en intimidatie in P. uit de weg kon gaan door zich elders te vestigen. De Raad wijst erop dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn (*in casu* P.), het statuut van vluchteling kan geweigerd worden omdat de vreemdeling zijn toevlucht in een ander landsdeel kan zoeken. Rekening houdende met de omstandigheden van verzoeker kan dit redelijkerwijs van hem worden verwacht.

Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, die correct zijn, steun vinden in het administratief dossier, raken aan de kern van verzoekers vluchtmotieven en niet op afdoende wijze worden weerlegd in het verzoekschrift, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten dat de aangehaalde problemen privaatrechtelijk en gemeenrechtelijk zijn; dat niet aannemelijk is gemaakt dat hij niet op bescherming van de Bosnische autoriteiten kon redenen en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt zich niet elders in de Federatie te kunnen vestigen. De motivering van de bestreden beslissing blijft staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In fine van het verzoekschrift betoogt verzoeker dat zijn problemen aanleiding geven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Uit de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist dat de

asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Inzake verzoekers asielmotieven of problemen werd besloten dat deze niet getuigden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aangezien verzoeker niet kan aannemelijk maken dat hij niet op de bescherming van de Bosnische autoriteiten kon rekenen. Bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat verzoeker op basis van dezelfde feiten een reëel risico op ernstige schade kan aantonen. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN